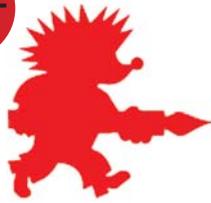

16+

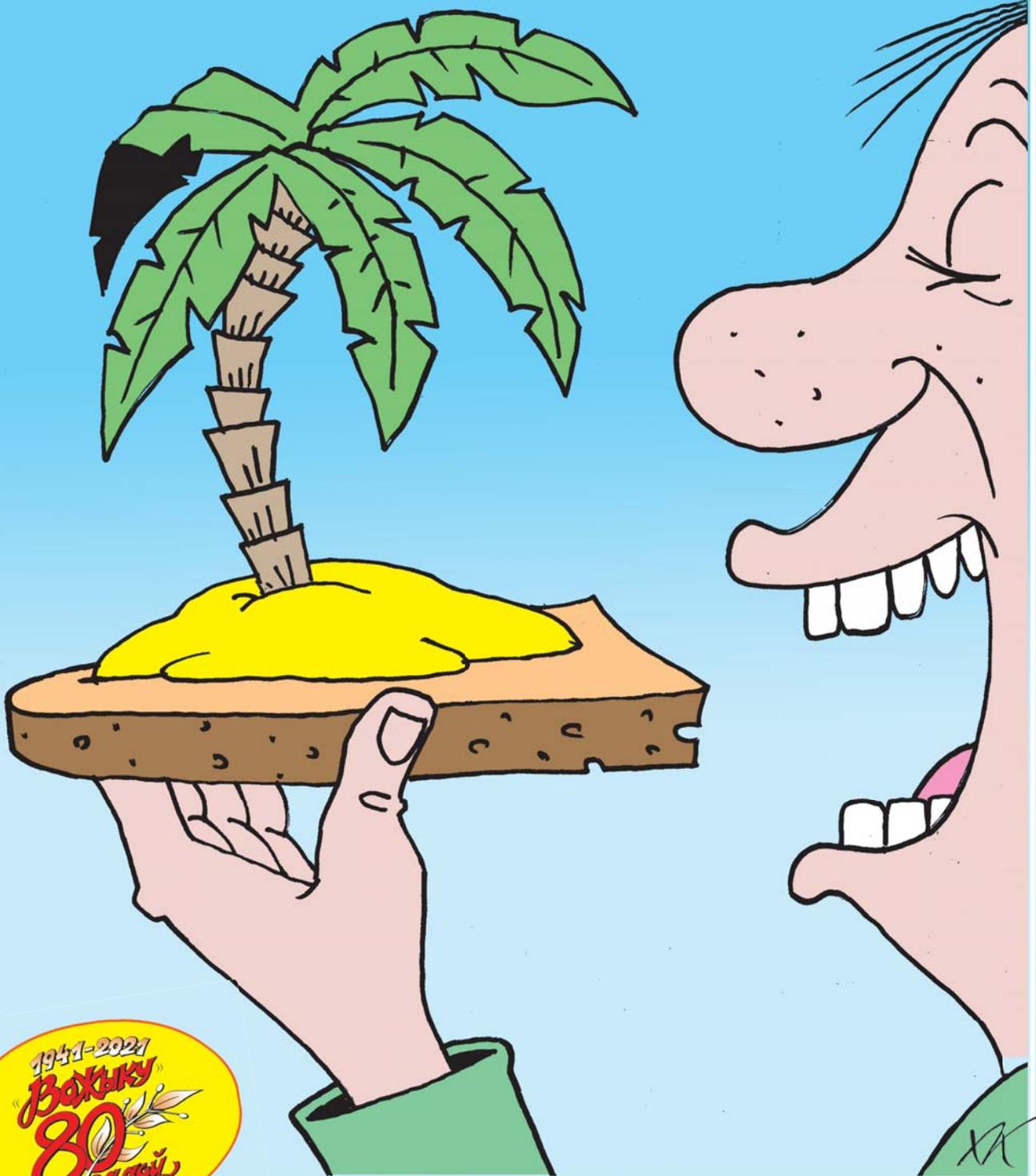

ISSN 0132-5957

ВОЖАК

Часопіс сатыры і гумару

1 • 2021
студзень

Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Уладзімір ПРАВАСУД

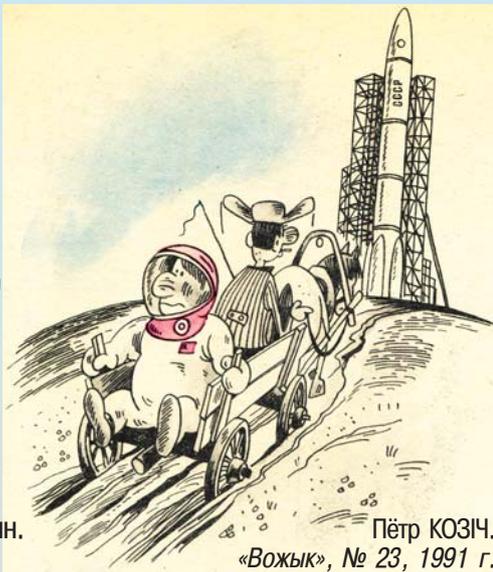
ПРЫМУС

Байка

З вяселля невясёлым
 брыў дамоў Іван.
 І тут сустрэў яго сусед Дзям'ян.
 – Здароў, браток,
 ну, як гульнуў, прызнайся?
 – Ат, лепей не пытайся.
 Вяселле – не вяселле, а сумота.
 – Што, не было нагам работы?
 – Не, што ты, брат,
 музыкі добра гралі.
 – Дык можа, песень не спявалі?
 – Спявалі...
 – Можа, выпіць не было чаго?
 – Пітва было там мора.
 – А закусіць?
 – Закускі – горы...
 – Дык справа ў чым? –
 Цябе спытаць я мушу.
 – Было усё,
 ды не было прымусу.

Я вось к чаму вяду апаবাদанне:
 Так іншы кіраўнік,
 Як той Іван, прывык
 Нічога не рабіць без указанняў.

«Вожык», № 2, 1985 г.

Пётр КОЗИЧ.
 «Вожык», № 23, 1991 г.

Аскольд ЧУРКІН.
 «Вожык», № 11, 1960 г.

КАРОТКІЯ ЖАРТЫ

Ад празмернага карыстання
 робіцца тупым нават самае вострае
 слова.

Яго апраўдвала толькі тое,
 што сам суддзя быў яго сваяком.

Пераходзячы вуліцу, небяспечна
 заглядацца нават на плакаты
 правіл вулічнага руху.

«Вожык», № 2, 1956 г.

– Пахаваем ці яшчэ пагуляем?

Дзмітрый КРАСИЛЬНІКАЎ.
 «Вожык», № 7, 1947 г.

Аляксандр КАРШАКЕВІЧ. «Вожык», № 6, 1991 г.

Цягнуў воўк...

Баранавічы. «Які ж ты забеспячэнец, калі не можаш забяспечыць у першую чаргу сябе?» – быў цвёрда перакананы спецыя-

ліст баранавіцкага філіяла брэсцкага ААТ. Таму набываючы для аўтапарка наймальніка запчасткі, не забываў і пра сябе – дакладней, пра сваё аўто. Такім чынам за шэсць гадоў ён купіў больш за 370 найменняў запчастак, камплектуючых, машынных масел і іншага на агульную суму звыш 38 тысяч рублёў.

«Цягнуў воўк – пацягнулі і ваўка», – уздыхае цяпер забяспечаны запчасткамі забеспячэнец.

Узбуджана крымінальная справа. Маёмасць абвінавачанага арыштавана.

Гомель. Законы матэматыкі дзейнічаюць не заўсёды. Здараецца, напрыклад, што адзін больш, чым пяць.

Гарадское ўпраўленне па капітальным будаўніцтве ўвяло ў эксплуатацыю жылы дом, але за паўтара года так і не рэалізавала 11 кватэр. Таму расходы па іх утрыманні ўсклала на... таварыства ўласнікаў дома.

Матэматыка з кантролем

Пяць разоў людзі пісалі ва ўпраўленне, каб абмеркаваць гэтае пытанне, ды марна. Затое адзін зварот да кантралёраў – і справа вырашылася: грошы ў памеры 5,2 тысячы рублёў былі вернуты таварыству, а вінаватыя прыцягнуты да дысцыплінарнай адказнасці. Вось такая матэматыка...

Дзіравая памяць

Віцебская вобласць. Асобныя арганізацыі Браслаўскага, Гарадоцкага, Міёрскага і Шаркаўшчынскага раёнаў атрымалі ад тэрытарыяльных ветэрынарных станцый пасведчанні і сертыфікаты, ды пра аплату паслуг па іх выдачы «забыліся». У выніку мясцовы

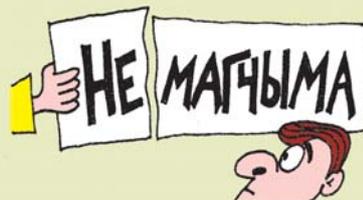
бюджэт не далічыўся звыш 20 тысяч рублёў.

Правяраючыя вырашылі, што такая непамятлівасць дорага каштуе. Амаль палова грошай у дзяржаўную кішэню ўжо вярнулася. Кіраўнікам прадпрыемстваў паралі пазбавіцца парушэнняў і... трэніраваць памяць.

Мінскі раён. ДП «Жыллёвік Міншчыны» спачатку адмовілася рамантаваць і ўсталёўваць каўпак вентыляцыйнай шахты на даху дома ў аграгарадку Ратамка. Маўляў, немагчыма. Аднак яшчэ паэт Аляксандр Блок у вершы «Расія» сцвярджаў: «І немагчымае магчыма...»

І немагчымае магчыма

Пасля звароту заяўніка ў Камітэт дзяржкантролю Мінскай вобласці работы выканалі.

Цікава, калі словы «немагчыма» і «неахвота» перастануць быць сінонімамі ў адказных асоб некаторых службаў?

Міхась МІРАНОВІЧ

На маёй малой радзіме – у вёсцы Старына на Ушаччыне – чалавека невялікага росту называюць карапетам. А яшчэ ёсць вясёлы народны танец з прыгожай мелодыяй для невысокага танцора, які таксама мае назву «карапет».

Вось ад гэтага ўжо нападзабытага, але пацешнага слоўца я і ўтварыў найменне літаратурнай формы, якую сёння прапаную чытачам, – карапеткі. Дарэчы, іх напісалася так шмат, што рыхтую да выдання цэлы зборнік.

Буслы дзяцей прыносяць людзям,
А ўдовай Ганне – кум Фядот...

* * *

Ва ўласнай хаце тэарыстыку маю:
Штомесячна палучку вымагае.

* * *

Вопратка ўпрыгожвае кабету,
Асабліва – яе адсутнасць.

* * *

– Дарогу дай мне, ціхаход! –
Смаўжу сказала Чарапаха.

* * *

Дзяўчаты любяць маладых?
Я – малады пенсіянер!

* * *

Для грэшнікаў стварылі пекла,
А цешчу – для мужчын жанатых...

* * *

Дурны заўжды ўсё цвёрда знае,
Разумны – часам сумняваецца.

* * *

Ён быў «вась-вась» з кім трэба,
Хоць па жыцці – Пець-Пець...

Вікенцій ПУЗАНКЕВІЧ.

Алег КАРПОВІЧ.

* * *

Ёсць бландзінкі ад прыроды,
Але шмат – ад пергідролію.

* * *

Жаніўся – быў Іван-царэвіч,
Пажыўшы з жабай – дурнем стаў.

* * *

Завяліся думкі ў галаве,
Хоць, здаецца, так засцерагаўся!

* * *

Збіраецца ўраджай рукой рупліваю,
Пакуль гаспадароў няма на дачы...

* * *

Каб не глядзела жонка коса,
Дадому не пыходзь касы.

* * *

Калі ў год Казы ты быў казлом,
Застанешся ім жа і ў год Малпы!

Важыку пішучь...

Добры дзень, калючы сябар!

З цікавасцю сустрэў навіну пра адкрыццё першага ў Беларусі сэрвісу па абмене крыпталюжы Bitcoin на беларускія і расійскія рублі, а таксама долары ад ААТ «Ашчадны банк «Беларусбанк».

За кошт складанай сістэмы гарантуецца максімальная бяспека здзелак. Для доступу да электроннага кашалька патрэбны закрыты ключ і мнеманічны пароль, які дапаможа яго ўгадаць. Бегагчы такія даныя трэба пільна. Іх можна запісаць на паперы і схваць у надзейным месцы або лепш за ўсё вывучыць на памяць. Акрамя таго, варта асцярожна заходзіць на інтэрнэт-сайты, не друкаваць у сацыяльных сетках інфармацыю пра наяўнасць віртуальных манет. Не пашкодзіць і двухэтапная праверка: так, ведаючы толькі пароль, злодзеі без гаджэта ўладальніка не завалодае яго сродкамі...

Пагадзіся, што з наяўнымі грашыма і банкаўскімі карткамі атрымліваецца прасцей. Але час масавых разлікаў крыпталюжы прыйдзе не хутка. Назіраецца парадокс: электроніка павінна спрашчаць жыццё, аднак з-за несумленых людзей, якія ўдасканальваюць крмінальныя метады, усё толькі ўскладняецца.

У сувязі з гэтым мяне цікавіць, чаму тэхнічны прагрэс абганяе «маральны» і калі яны аб'яднаюцца? Імгненнага адказу не чакаю.

Максім ШЭЛЕГ,
г. Брэст.

Вітаю, братка Вожык!

Бачыў рознакаляровыя кантэйнеры ў дварах шматпавярховых дамоў? Здаецца, усё проста: адсарціруй ды выкінь смецце. Аднак для некаторых людзей гэта складаная задача.

Увогуле за такое парушэнне прадугледжана адміністрацыйная адказнасць — папярэджанне або штраф ад 5 да 50 базавых велічынь. Але хто будзе лавіць гультаёў і прад'яўляць прэтэнзіі?

Таму, можа, варта запазычыць вопыт іншых краін — напрыклад, Германіі? Там для тых, хто не раздзяляе смецце, дзейнічае павышаны тарыф. А калі на пляцоўцы для змешаных адходаў апынецца пластыкавая бутэлька, павялічаную суму за іх вываз налічваюць усяму дому. Відаць, рублём хутчэй даб'ешся разумення, чым словам...

Марыя ЯНЧУК,
г. Гродна.

Павел ГАРАДЦОЎ.

Мікола ПРГЕЛЬ.

Арына Шэймава з Магілёва асаблівай віны за тое, чым займаецца, не адчувала. Прывае заказы і плату за іх на картку – усяго толькі. А за падробку вадзіцельскіх пасведчанняў адказвае дзядзька Юрый з Санкт-Пецярбурга. Гэта ён прыдумаў такую схему тры гады таму і ўгаварыў пляменніцу дапамагчы (не бясплатна, вядома).

Працавалі, нібыта гандляры наркотыкамі: бескантактава. З часам колькасць заказаў павялічылася, з імі – і прыбытак. Аднак у дзяўчыны ўзнікла праблема: начныя кашмары. Сны прымушалі спалохана прахоплівацца – на самым вострым моманце заўсёды прычыналася. Усе асобы чамусьці размаўлялі з ёй па відэасувязі, а твараў было не бачна.

Арына ўгадала, як студэнткай захаплялася рознай псіхалагічнай літаратурай, і вырашыла выкарыстаць параду адтуль: пачаць весці «дзённік жахаў», каб потым аналізаваць запісы. Сяброўкі ў яе былі, аднак ведалі толькі пра асноўны занятак – рэпетытар англійскай мовы, перакладчык-фрылансер. Расказваць пра «бізнес» не выпадала...

10 снежня 2020 года

– Нядобры дзень! – раз’юшаная дзяўчына моцна сціснула ў руцэ камп’ютарную мыш. – Хто вам дазволіў браць здымак з маёй старонкі ў Instagram і выкарыстоўваць у рэкламным роліку? Так, я падзялілася

радасцю ад атрымання ўласных правоў у інтэрнэце, але ж сапраўды здавала экзамены, а не купляла пасведчанне, як некаторыя! Думалі, калі ў віртуальнай прасторы мой акаўнт непапулярны, то ніколі не даведаюся пра ашуканства? Здагайцеся, дзе мы сустрэнемся?..

11 снежня 2020 года

– Той пешаход вельмі павольна ішоў, вось злёгка і зачاپіў яго, – мужчына гадоў пад сорок уздыхае. – Я быў нецвярозы? Толькі пляшка гарэлкі! Пасля – крымінальная справа, правы забралі... Дзякуючы вам ізноў сеў за руль. Ездзіў акуратна, не прыцягваў увагі. Аднак, відаць, давядзецца зноў звярнуцца да вас. Трымаўся, але на дзень нараджэння сябра крыху выпіў і – зараз без пасведчання...

12 снежня 2020 года

– Калі б не вы, не бацьчы мне пасады мерчандайзера, – малады хлопец, мой равеснік, радасны і адначасова разгублены. – Наймальнік так і пазначыў у вакансіі: вадзіцельскія правы абавязковыя. Большая адказнасць, большая зарплата... Я раней вучыўся ў аўташколе, толькі не скончыў: пасля трэцяй пераздачы абрыдла. А тут ваша прапанова са скідкай для тых, хто наведваў такія курсы. Трэба скарыстацца!.. Пагутарылі з дырэктарам магазіна і нібыта пра ўсё дамовіліся, але ў аддзеле кадраў засумняваліся, разглядаючы мае дакументы. Сёння патэлефанавалі, каб асабіста падышоў. Маўляў, на месцы разбяромся...

Кацярына АКУЛІЧ.

Міхаіл ЗНАЙДЗІЮК.

13 снежня 2020 года

– Якая сустрэча! – студэнт пільна ўглядаўся ў экран. – Дык вось хто знайшоў маё вадзіцельскае пасведчанне, але не пакінуў ляжаць на зямлі ці не паспрабаваў адшукаць уладальніка. Зразумела, навошта, калі можна выкарыстаць у рэкламе выдачы фальшывых дакументаў! Толькі што вы скажаце, калі заўтра выклічуць у міліцыю?..

14 снежня 2020 года

– Дзякуй, а то вучыўся б тры месяцы ды яшчэ рублёў пяцьсот выклаў бы за правы. І гэта калі б здаў з першага разу, – юнак хавае вочы. – Ведаю ад сяброў: экзамены цяжкія. А тут нібы экстрэнам. Навошта такая бюракратыя? Мяне ж бацька навучыў ездзіць яшчэ падлеткам! Ды я сам магу ў аўташколе працаваць!.. Толькі разумеецца, учора ўзнікла праблема: вечар, лёгкі туман, на машыне брата еду па дарозе...

І тут перад вачыма Арыны ўзніклі знаёмыя твары. Хлопец ў імгле не паспеў затармазіць перад пешаходам – яе роднай сястрой!..

Дзяўчына зразумела: трэба кідаць такую працу. Грошы грашамі, але спакой даражэйшы. А сны і сапраўды могуць стаць рэальнасцю. Ды і, шчыра кажучы, шмат ужо начыталася ў інтэрнэце пра выпадкі, калі падрыхаваныя дакументы знаходзілі.

Напрыклад, летась на літоўскай мяжы мытнікі затрымалі двух беларусаў з «ліпавымі» правамі (аднаго – з расійскім пасведчаннем, другога – з айчынным). У Гомелі грамадзянін, якога спынілі за парушэнне правіл дарожнага руху, прад'явіў расійскую фальшывую. Яшчэ раней супрацоўнікі сталічнай ДАІ затрымалі вадзіцеля пад наркатыкамі з набытай у Расіі падробкай. Жыхар Баранавіч «засвяціўся» са сваімі дакументамі ў Мінску. Пазбавіўся сапраўдных правоў тут і выйшаў са становішча, набыўшы новыя ў Расіі...

Шэймава разумела: калі нехта з кліентаў трапіцца міліцыі, сляды прывядуць і да яе з дзядзькам. А гэта ўжо крымінальная адказнасць, нават з абставінамі, якія абцяжарваюць віну, – злачынства, учыненае групай асоб. Ні штраф, ні арышт, ні «хімія» тэрмінам да пяці гадоў, ні турэмнае зняволенне да трох гадоў, вядома, не прываблівалі дзяўчыну. Між іншым, з інтэрнэту яна таксама даведалася, што ў 2019 годзе за падробку, выраб ці выкарыстанне фальшывых вадзіцельскіх пасведчанняў было ўзбуджана 45 крымінальных спраў.

Арына збіралася патэлефанаваць дзядзьку, але той, нібыта нешта адчуваючы, сам набраў яе нумар.

– Ведаеш, я прыдумаў яшчэ адзін «бізнес», – ажыўлена пачаў Юрый. – Памятаеш пра пашпартныя звесткі, якія высылаюць кліенты для атрымання правоў? Я знайшоў людзей, яны згодны добра заплаціць за інфармацыю. Калі што, мы нічога не ведаем...

– Чаму мы? Я не ўдзельнічаю.

– Добра, не хочаш – не трэба. Буду займацца гэтым сам.

– Ты не зразумеў: я больш не працую. Забірай картку, вядзі ўсе перапіскі з кліентамі... Рэкламныя ролікі ў інтэрнэце я выдаліла. Бывай!

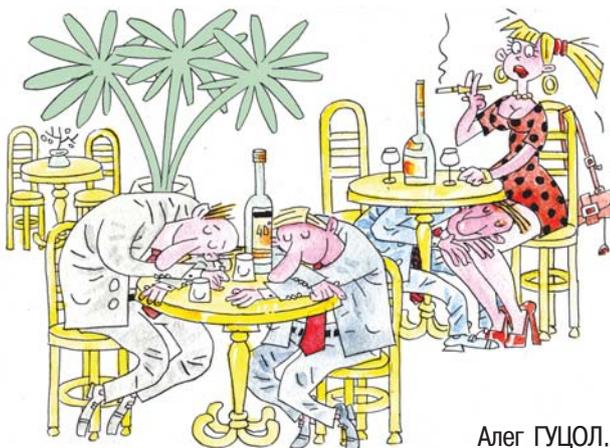
– Што здарылася? Тры гады не баялася, а цяпер стала страшна? Нашы кліенты ўпэўнены, што мы дамаўляемся з усімі службамі, каб незаконна ўнесці іх даныя ў базу беларускай ДАІ. Яны самі ідуць да нас! Попыт нараджае прапанову.

– А сутыкнуцца з кімсьці з іх на дарозе не страшна? – Арына назвала галоўны аргумент і кінула трубку.

Праз паўгадзіны яна атрымала паведамленне ад дзядзькі Юрыя: «Раней нічога дрэннага не адбылося. Нашы думкі прыцягваюць падзеі. Уяўляй толькі добрае – і так і будзе. Калі вернешся да працы?»

Спыняцца ён не збіраўся. Намерваўся і далей сваё права правіць...

Права правярала Алена КЕДА.

Алег ГУЦОЛ.

Мікола ПРТЕЛЬ.

Вядомы беларускі пісьменнік, перакладчык, гумарыст **Янка СІПАКОЎ** (1936–2011) аддаў нашаму часопісу трынаццаць працоўных гадоў (1960–1973), а дакладней, па ўласным прызначанні творцы, правёў

Трынаццаць – вясёлая лічба!

з гэты час у абдымку з «Вожыкам». Пазней Іван Данілавіч часта з цеплынёй узгадваў той перыяд свайго жыцця: «Гэта былі мае самыя найлепшыя гады, мае юнацтва і мая маладосць. У «Вожыку» я ажаніўся, у «Вожыку» ў мяне нарадзіўся сын, у «Вожыку» выйшла мая першая кніжка лірычнай паэзіі, у «Вожыку» мяне прынялі ў Саюз пісьменнікаў Беларусі».

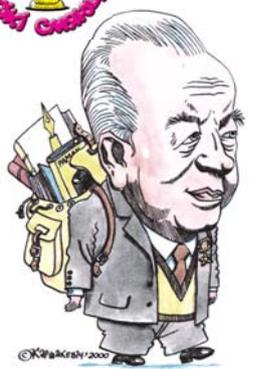
Сябраваць з часопісам будучы карыфей пачаў яшчэ ў часы студэнцтва: гумарыстычныя допісы, замалёўкі і фельетоны, якія з'яўляліся на калючых старонках пад псеўданімам Сібарсач, – вынік плённай працы трох маладых літаратараў (Я. Сіпакоў, Р. Барадулін, Б. Сачанка). У «Бібліятэцы «Вожыка» выйшлі кнігі гумару: «Лысы юбілей» (1965), «Плюс на мінус» (1973), «Ланцугі для мух» (1980), «Пятніца ў суботу» (1988). Да пытання смехавой культуры беларусаў Іван Данілавіч падыходзіў не толькі

з практычнага, але і з тэарэтычнага боку. Так, у адным з раздзелаў кнігі эсэ «Зялёны лісток на планеце Зямля», паспрабаваўшы асэнсаваць вытокі і тэмы гумару суайчыннікаў, прыйшоў да высновы: «Мы пацяшаемся самі над сабою – часам з'едліва, а часцей за ўсё велікадушна: нібыта самі сабе даруем свае грахі». У пацвярджэнне аўтар прыводзіць цэлы шэраг дасціпных анекдотаў, узяць хоць бы такі.

Беларус расказвае пра сваіх суседзяў:

– *О, мае суседзі вельмі гасцінныя людзі. Бывае, зайду да іх, дык яны не ведаюць, дзе мяне пасадзіць. Я пастаю, пастаю ў парозе ды так і пайду дадому.*

Такіх смяшынак-залацінак у кнізе багата, і мы раім пагартаць яе старонкі, аддаючы даніну павагі таленту творцы, якому сёлета ў студзені магло б споўніцца 85.

І паразважаць, і ўсміхнуцца

Беларускі пісьменнік **Іван Пятровіч ШАМЯКІН** (1921–2004) аддана служыў літаратуры больш за шэсцьдзясят гадоў і стаў адным з нешматлікіх творцаў, якога з павагай называлі «жывым класікам», а яшчэ – выдатным «майстрам сюжэтаў». Напісаў дзясяткі твораў, якія сталі сапраўднымі бестселерамі.

Не цураўся Іван Пятровіч і гумарыстычнай нівы, шчыра сябраваў з «Вожыкам», публікаваў на калючых старонках вясёлыя допісы. А ў «сур'ёзных» творах нярэдка звяртаўся да сатыры – пры абмалёўцы такіх персанажаў, як прыстасаванец-Шаройка («У добры час»), паклёпнік-Гукан («Сэрца на далоні») і інш. Лірычнай усмешкай прасякнуты аповяданні з кнігі «Промні маленства» (2002) – напрыклад, пра хітруню-Машу, якая прыдумала спосаб з'есці цукеркі з ёлкі і ўгаіць сваё «злачынства»... Сёння, святкуючы 100-гадовы юбілей пісьменніка, мы працягваем зачытвацца яго выдатнымі творами і – думаць, разважаць, усміхацца.

З 70-годдзем **Міхася Паўлавіча ПАЗНЯКОВА** – вядомага беларускага паэта, празаіка, перакладчыка, крытыка і мовазнаўцу, члена рэдкалегіі нашага часопіса. Выпускнік філалагічнага факультэта Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта, ён працаваў настаўнікам, навуковым супрацоўнікам Інстытута мовазнаўства НАН Беларусі, галоўным рэдактарам выдавецтва «Юнацтва»... Творчая біяграфія не абышлася і без «Вожыка» – два

гады пісьменнік узначальваў выданне (2000–2002).

Аўтар некалькіх дзясяткаў кніг паэзіі і прозы, сярод якіх – гумарыстычны зборнік «Усім па сакрэту» (2005). Выступае ў часопісе з вершамі, байкамі, пародыямі, гумарэскамі, эпіграмамі, эпітафіямі, а таксама творами для дзяцей.

Зычым Міхасю Паўлавічу здароўя, а таксама творчага натхнення, бадзёрасці і аптымізму!

ВЕРНІСАЖ

Малюе Пётр КОЗІЧ

«Старасць – то не маладосць,
Мушу я прызнацца.
Хоць непажаданы госць,
Ды куды дзявацца?» –
Разважае гэтак дзед,
Лежачы на печы.
А на вуліцы мяце –
Трэці дзень, дарэчы.
Жонка дзедава няўзнак,
Сёрбаючы каву,
Гледзячы на снег з окна,
Мужу так сказала:
– Злез бы з печы ўжо, стары,
Патаптаўся б трошку
Ды расчысціў у двары
Да хлява дарожку.
– Адчапіся, не пайду:
Гэтакім надвор’ем
Мне, як рыжаму кату,
Лепш цяпла паболей.
Бачыш, снег яшчэ ідзе,
Не сціхае сцюжа...
– Можа, ад ляжаньня, дзед,
Ты там занядужаў?
Не абрыдла печ яшчэ? –
Гэтак ушчувае. –
От лайдак! Ідзі хутчэй,
Бо абед чакае.
– Застаюся я далей
На чарэні грэцца.
Лайся, бабка, вёсялей! –
Хітра дзед смяецца. –
Не шкадуў гарачых слоў
Са свайго запасу.
Дзесь згубілася любоў –
Хоць прыкрыкні часам!

Надзея ПАРЧУК,

г. Брэст.

Наталля ШАСТАКОВА

БІНТЫ ЦІ СКАЛЬПЕЛЬ?

ЗНАТУРЫ

Прыходжу неяк у дзіцячы садок, у малодшую групу, па ўнука Дзяніса. Зазіраю ў пакой. Унука не відаць. Не бачна і выхавальніцы. У цэнтры ж памяшкання моўчкі тоўпяцца дзеці. Па іх сагнутых, напружаных спінах я адразу здагадалася, што заняты яны чымсьці сур’ёзным і адказным. І не памылілася.

– Нясіце бінты! – парушыў цішыню строгі загад рыжага хлапчука.
Уверх узляцела дзіцячая рука.

– Не, бінты пакуль не патрэбны, – тут жа прагучаў хрыплы голас чарнявага хлопчыка. – Сястра, нясіце скальпель, – ён штурхнуў у бок «медсястру», бялявую дзяўчынку з дзвюма коскамі.

На ватных нагах, сабраўшы ўсю волю ў кулак, я праціснулася скрозь малых у цэнтр пакоя. На канапе ляжаў мой унук, яго рукі былі раскінуты ў бакі, вочы заплюшчаныя...

На маё шчасце, якраз з’явілася выхавальніца.

– Гэта яны пяць хвілін гулялі ў вайну, а цяпер цэлыя паўгадзіны лечаць «параненага», – пачула я за спінай яе голас і нарэшце супакоілася.

ЁСЦЬ КУДЫ АДПРАВІЦЬ

Суботняя раніца. У нас гасцюе ўнук Дзяніс. Я завіхаюся каля газавай пліты. Муж сядзіць за абедзеным сталом і чытае газету. Унук даядае чарговую аладку.

– Што новага ў садку? – спытаўся дзед, адклаўшы ў бок прэсу. Ён любіць паслухаць навіны з першых вуснаў.

– Учора я гуляў у дачкі-маці, – з усёй сур’ёзнасцю далажыў малы.

– У маім дзяцінстве такой забавай цікавіліся толькі дзяўчынка, – дзед здзіўлена паглядзеў на ўнука.

– І гэта няправільна. Бо ў дзіцяці, акрамя мамы, ёсць яшчэ і тата, – упэўнена парыраваў Дзяніс.

– А хто ў вас быў мамай, хто – дзіцём? – падкладаючы на талерку новую аладку, умяшалася я ў мужчынскую размову.

– Мамай у нас была Поля. А татамі – я, Максім і Саша. Сынам жа – Кірыл, – падрабязна растлумачыў унук.

– Ого, колькі ў вашай мамы памочнікаў! – не стрымаўся дзед. – Не тое, што ў нашай сям’і – усе хатнія справы на мае плечы кладуцца: дыван пачысці, смецце вынесі...

– А як жа вы выхоўвалі Кірыла? – не звяртаючы ўвагі на словы мужа, пацікавілася я. Каб унуку было прасцей адказаць, крыху дапамагла яму. – Напэўна, вы вучылі яго прыбіраць за сабой рэчы, казаць «дзякуй»?..

– Нічога гэтага мы не рабілі, – катэгарычна перабіў мяне малы. – Мы прымалі гасцей. Кірыл жа нам вельмі перашкаджаў, блытаўся пад нагамі.

– Вось дык бацькі! – усклікнуў дзед. – Я ў свой час...

– Дзяніс, а калі да бацькоў прыходзяць госці, то ты ім не перашкаджаеш? – насцярожана спытала я.

– У нас у кватэры шмат пакояў, – адсоўваючы пустую талерку, адказаў унук. – Мяне ёсць куды адправіць, у садку ж усяго адзін...

г. Гомель.

Алег ПАПОЎ.

Уладзімір ЧУГЛАЗАЎ.

Як Індык нечакана знік

БАЙКА

Дружна, весела ў двары
Жылі птушкі да пары,
Пакуль Індык там не з'явіўся.
Ён з фанабэрыяй скрыўіўся:
— Запомніце! Для вас я — цар,
І кіраўнік, і гаспадар!
Адразу з Пеўнікам пабіўся.
Варожа на ўвесь двор касіўся.
Пачаў да Качак заляцацца,
Аж давялося тым хавацца.
Баяцца падыходзіць Куры:
Не даспадобы ім амуры...

Але назаўтра той Індык
Кудысьці нечакана знік.
Куды? Адкажа Гаспадар:
Для супу добры быў навар...

Лепш, як ідзеш у двор чужы,
Язык на вузел завяжы.

Генадзь СУКАЧОЎ,
Рэчыцкі раён,
в. Якімаўка.

Аляксандр ЗОТАЎ

Калі разумны ў гару не пойдзе,
дык хто ж тады на вяршыні?

(Рытарычнае пытанне).

Я ўсё яшчэ чакаю, што муж скажа:
«Дарагая! Я цябе падманваў.
У сапраўднасці я — мільянер. Хацеў пераканацца,
што ты са мной не з-за грошай».

(Мара хатняй гаспадыні).

«Хацела пакінуць пра сябе добрае ўражанне.
Крыху перабрала... Пакінула незабыўнае!»

(З прызнання бландзінкі).

«Чацвёртае відовішча, на якое можна глядзець бясконца:
як малы, амбіцыйны і мэтанакіраваны
вадзіцель на летняй гуме спрабуе
выехаць з гурбы снегу».

(З гутаркі даішнікаў).

Калі ў мужа сягоння няма заробку — добрага не чакай.
Калі ёсць — чакай добрага.

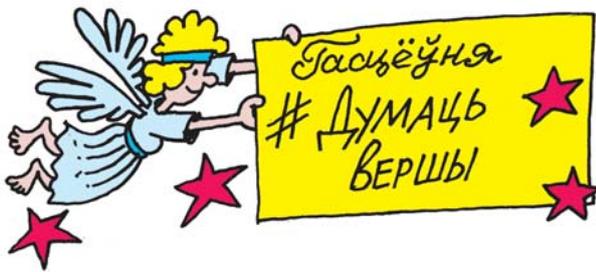
(З досведу жонкі).

«Дарогі — гэта, можна сказаць, твар горада.
У нас ён звычайна з ямачкамі...»

(З практыкі пластычных хірургаў).

«Хатняя жывёла павінна быць ціхай, спакойнай, не прыносіць клопатаў гаспадару.
Вось, напрыклад, пудзіла савы...»

(Рэпліка экскурсавода ў музеі).

КАЛІ ДЛЯ СМЕХУ ЁСЦЬ НАГОДА...

Часам не грэх пасмяяцца без прычыны – у рэшце рэшт, гэта танны і эфектыўны сродак умацавання здароўя. Аднак намнога лепш, калі для ўсмешак ёсць нагода. Тым больш, такая выдатная, як творчы конкурс. Сёлета арганізатары традыцыйнай літаратурнай гасцёўні «Думаць вершы», якая праходзіць у Мінскім дзяржаўным палацы дзяцей і моладзі, вырашылі прапанаваць яе ўдзельнікам (а гэта вучні 6–11-х класаў сталічных школ, гімназій, ліцэяў, навучэнцы гурткоў, клубаў, устаноў дадатковай адукацыі) напісаць гумарыстычныя творы. Задача не з лёгкіх, аднак школьнікі выдатна з ёю справіліся! Больш за тое: праявілі і літаратурныя, і артыстычныя здольнасці... Але пра ўсё па парадку.

На конкурс падалі 55 заявак. Нягледзячы на назву, дзеці дасылалі не толькі паэтычныя, але і празайчныя, і нават драматургічныя творы. Якія толькі тэмы ні закраналіся юнымі гумарыстамі! Недасканаласць жыцця, чалавечыя заганы, шкодныя звычкі, залежнасць ад гаджэтаў... Апошняя тэма, дарэчы, была ледзь не са-

май папулярнай, што сведчыць пра яе актуальнасць у моладзевым асяроддзі. Як слушна заўважыла куратар аддзела інтэлектуальнай творчасці Таццяна Данілава (яна ж адна з членаў журы), вучні ўмеюць смяяцца не толькі з чужых, але і з уласных недахопаў. А гэта – дакладная прыкмета выдатнага пачуцця гумару! І няхай у тэхнічным плане некаторыя допісы не вылучаліся дасканаласцю, ды іх шчырасці і напасрэднасці могуць пазайздросціць нават масцітыя майстры.

Усе творы былі ацэнены прафесійным журы, у склад якога ўвайшлі таксама галоўны рэдактар часопіса «Бярозка» Кацярына Каплун і рэдактар аддзела літаратуры часопіса «Вожык» Вераніка Мандзік. Асобнай увагі варта такі этап конкурсу, як сцэнічнае ўвасабленне напісаных вершаў, замалёвак і міні-п'ес. Інсцэніроўкі, музычныя суправаджэнні, тэатр лялек – дзеці праявілі сябе як сапраўдныя артысты! Сёння, калі ўсе дыпламы ўручаны і падзякі выказаны, мы з задавальненнем знаёмім вожыкаўскіх чытачоў з лепшымі творамі ўдзельнікаў літаратурнай гасцёўні «Думаць вершы».

ІГРА СЯРОЖУ, ЯКІ НЕ МОЖА

Мы зараз пра тое ўзгадаем,
Што часам на свеце бывае.
Як песціць дзяцей сваіх маці,
Не варта чакаць ладу ў хаце!

Бабуля Аксана і мама Святлана
Вядуць у садок Сярожу.
Нясуць яго рэчы, цацкі, малюнкi,
Бо сам ён даць рады не можа.
Ён жа яшчэ маленькі!

Праз пару гадоў – глянь: на золку
Вядуць Сярожу ў школку.
Бабуля Аксана і мама Святлана
Нясуць яго рэчы таксама.
Зусім не сумеўся Сярожа:
Падняць сам ён столькі не можа.
Ён жа яшчэ маленькі!

Увечары ў хаце трывога:
Патрэбна сынку дапамога.
Фізіка, мова... О божа!
Урокі зрабіць сам не зможа.
Ён жа яшчэ маленькі!

Хоць цяжка было і трывожна,
Скончыў школу нарэшце Сярожа.

І стаіць ён на раздарожжы:
Кім цяпер быць? Што рабіць?
Сам нічога Сярожа не можа.
У навуках хлапчук наш слабенькі,
Хоць зусім ужо не маленькі...

Што ж рабіць, каб такім не быць?
Падкажу я вам, дзеці, ахвотна:
Выконвайце самі работу,
Ды яшчэ памажыце і маме,
І любімай бабулі Аксане.
Не так, як калісьці Сярожа.
Каб аднойчы пра вас сказалі:
«Глядзіце! Такі маленькі,
А сам ужо столькі можа!»

Аліна ПІЛЮКОВА,
вучаніца 6 «Г» класа гімназіі № 7 г. Мінска.

ДЗЕТКІ І САЦСЕТКІ

Гаворку завядзём пра дзетак,
Пра іх залежнасць ад сацсетак,
Аб слэнгу – асаблівай мове,
Які ўжываюць пры размове.

Каб выдзеліцца з шэрай масы,
Патрэбна быць «у топе» ў класе,
Займець свой блог, сядзець у чатах...
Такіх ахвотнікаў багата!

Атрымліваць «сардэчкі», «лайкі»,
Быць інтэрнэтным усёзнайкама,
Мяняць штодзённа аватарку,
Мець новую айфона марку.

І ведаць блогераў вядомых,
Найлепей – з імі быць знаёмым,
Сачыць за музыкі хітамі,
За папулярнымі пастамі...

І незаўважна «павуціна»
Ператвараецца ў... руціну!

Лізавета СВІРЫДАВА,
вучаніца 8 «З» класа
СШ № 25 г. Мінска.

ХІТЫ
ЧАТЫ
ТОПЫ
БЛОГІ

ЧАМУ?

Ідзе пераказ.
Звычайны урок.
«Андатра – вядомы
Драпэжны звярок...»

Адразу карціна
Ў маёй галаве:
У небе над пушчай
Андатра плыве.

Здзіўляе шырокім
Размахам крыла...
Дзівоснае пер'е
І хвост, як мятла.

«Андатра – не птушка,
А дзікі звярок!» –
Смяюцца сябры з мяне
Цэлы ўрок.

Настаўніца кажа:
«Сядай, будзе два!
З андатры зрабіў ты
Сівога арла».

Чаму ж ты не птушка,
Андатра мая?
Сумуем мы разам:
Мой дзённік і я.

Міхаіл ГІЛЬ,
вучань 11 «А» класа
гімназіі № 33 г. Мінска.

Дзіўны Дзядуля

- Што гэта за дом тут такі незвычайны?
- Хлапечка, ты што? Ты ў Нясвіжскай друкарні!
- Не хлопец зусім я, дзядуля, а Ленка.
- Якая ж штаны апранае паненка?!
- Ну, цемра! Прамыя шырокія джынсы –
Дваццатага года адметная рыса.
- Я нават не ведаю слова такога!
- Няўжо? У якім ты, дзядуля, стагоддзі?
- Ё шаснаццатым....
- Вой! Ну, а я ў дваццаць першым!
- Ого! А скажы, ці чытаеце вершы?
- Ды зрэдку! Часцей я сяджу ў Інстаграме.
Сябрам напішу...
- У якім яшчэ храме?
- Такая у нас сацыяльная сетка.
- Хоць рыбу лавіць у вас здольны падлеткі...
- Ты дзіўны, дзядуля! Давай зробім фота!
- А што ж гэта свеціць?
- Экран тэлефона...
- Бывай! Пажадай усім шчасця, здароўя!
...Прысніцца ж дзядуля з Сярэдневякоўя!

Вераніка МАТУСЕВІЧ,
вучаніца 10 «А» класа гімназіі № 1 г. Мінска.

СТРА «КАРЫДУ», АЛЕНЯ І ЛЁШУ

Гісторычка

Мае бацькі працуюць настаўнікамі. Прафесія не простая. Тым больш, калі педагог малады і па ўзросце не надта адрозніваецца ад вучняў... Гэтую гісторыю мне расказала матуля.

Працавала ў іх школе настаўніца беларускай мовы, якая яшчэ вучылася ва ўніверсітэце. Выкладала ў 10-м класе. У асноўным дзеці слухаліся яе. Але адзін школьнік, Лёша, кожны ўрок ператвараў у нейкую іспанскую карыду, бо маладая выкладчыца была для яго, нібы чырвоная анучка для быка. Як бачыў настаўніцу — адразу пачынаў выкручвацца як толькі мог, абы каб парушыць дысцыпліну.

Аднойчы на ўроку клас пісаў дыктоўку. У тэксце расказвалася пра аленя, якому салдаты падчас вайны далі прытулак. Жывёліна аказалася добрай, але крыху

дурнаватай. Калі было ціха, алень як мог назаляў байцам. А як толькі чуў стрэлы, адразу нёсся хавацца. Салдаты ад смеху нават забываліся пра атаку.

Лёша, як заўсёды, усё каменціраваў і ўсім перашкаджаў. Настаўніца дыктавала, не зважаючы на непарадак. І тут дайшла да сказа: «Карацей, дурны, як сабака да года, быў той алень Лёша...»

Клас гучна зарагатаў. Смяяліся ўсе, акрамя настаўніцы і Лёшы. Затое пасля гэтага выпадку «карыда» на ўроках спынілася...

Валерыя КОРТЭЛЬ,

вучаніца 9 «А» класа СШ № 144 г. Мінска.

МАЙНКРАФТ-ЗАЛЕЖНАСЦЬ

Зноў пачало раней цямнець.
У Мінску — восень. Сумны горад...
Чаго ў кватэры так сядзець?
Мне цікавей ля манітора.
Майнкрафт — любімая гульня!
Зацягвае, не адпускае.
Квадратны цэлы свет, і я,
І лес, што ў цемрадзі пужае...
Здаецца, нейкі розум маю,
Ды адчуваю — не маню! —
Як я ў Манкрафт ужо ўрастаю,
Як дуб карэннем у зямлю.
Зайду на сервер — і завісну,
Пакуль не выгуляю ўсё,
Ушчэнт губляю рэчаіснасць,
Рэальнае жыццё-быццё...
Матуля часам зазлue:
«Пакой твой, сынку, як бярлога!»
Ды як жа там прыбрацца мне,
Калі злы крыпер ля парога?!
А за акном — зіма і снег.
Здаецца, толькі ж было лета?
Ці я зусім ужо здурнеў,
Як кажа бацька, з інтэрнэтам?..

Навокал пачало святлець,
І не такі ўжо сумны горад.
Даволі мне ў гульні сядзець,
Час уцякаць ад манітора!
Камп'ютар розум забірае,
Ты паспрабуй яго вярні...
Сябры! Шчаслівы, хто не мае
Майнкрафт-залежнасці ў крыві!

Аляксей АГЕЕЎ,

вучань 6 «Б» класа СШ № 210 г. Мінска.

ДАПАМОГ САЙТ

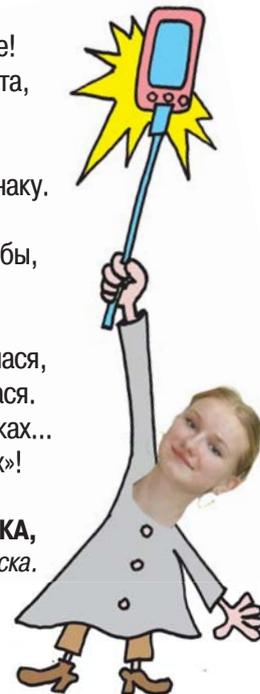
Не сядзіцца вучню на занятках ціха,
Не дае пакою ў тэлеконе ліха.
Гульні і «відосы» невядомай сілай
Да сябе так цягнуць, нібы сена вілы!

Галаву займаюць думкі не па тэме...
Сам сабой не выйдзе водгук па паэме!
І з дакорам Колас паглядзеў з партрэта,
Але хлопчык нават не заўважыў гэта.

Час прыйшоў у дзённік атрымаць адзнаку.
Трэба тэлефону аб'явіць «падзяку».
А раней без гульні вучань прападаў бы,
Дома безадрыўна кнігу ён чытаў бы...

Між радкоў пакінем, што там адбывалася,
Але верце, гэткае больш не паўтаралася.
Дзённік ажно свеціцца, увесь у дзвятках...
Дапамог змяніцца сайт «Я на занятках»!

Аляксандра НАВУМЕНКА,
вучаніца 11 класа СШ № 93 г. Мінска.

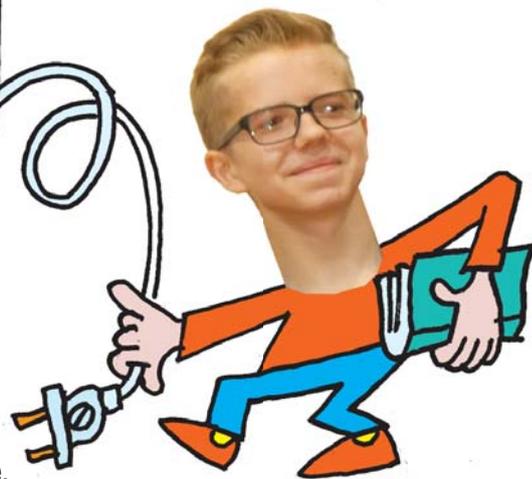
СЮЖЭТ ПРА ГАДЖЭТ

Няўжо ніхто не разумее,
Што без гульні душа нямеє?
Там я заўжды герой, асілак,
А тут няма ў мяне той сілы...
Камп'ютар – гэта шлях да шчасця,
Штодзень я лёгка ў новай «масці».
І не баюся памыляцца:
Урэшце, можна «захавацца»!
Лятаў я ноччу на драконах,
Біў лесуноў і мерцвякоў.
Стаў знаўцам монстравых законаў,
Звышсілу ўзяў ад перуноў.

Змагаўся з усіх сіл юначых,
Ніхто не мог мяне зламаць.
А толькі ранак замаечыў,
Адолела жаданне – спаць...
Перастаўляю ледзьве ногі,
Да школы шлях – нібы па дне.
І, як на злосць, настаўнік строгі
Да дошкі выклікаў мяне.
Стаю, гляджу на твары вучняў,
Ні бэ ні мэ, у тэме – нуль.
Адно сапу, як вожык, гучна,
Гадаю: веды ўзяць адкуль?

Гісторык монстрам падаецца,
Замест указкі меч трымае.
А вучні-чэрці ўжо рвуць сэрца
Ды галаву мне адсякаюць....
Дапамажыце, куды дзецца?
Як свет, што пікселем завецца,
Так авалодаў цалкам мною,
Ўцягнуў у багну галавою?
Я зразумеў: на ўсё свой час,
Не забывайце мой наказ.

Расціслаў БУДАРЫН,
вучань 9 «А» класа гімназіі № 10 г. Мінска.

КАЛЮЧЫК

Загадка Зіма

Зімовыя загадкі

Пухавік мы апранаем,
Снежныя шары качаем.
Моркву ўставім – будзе нос,
Хтось ў руку мятлу прынёс.
Замест вочак – вугалькі...
Адгадайце, хто такі?

(Снэжнік.)

У валёнках, кажусе,
Дужа рады яму ўсе.
Дзе ні пройдзе – там карункі!
Дзеям носіць падарункі.
У яго чырвоны нос,
Назваюць ...

(Дзея Мароз.)

Белай посцілкай накрыты,
Моцна спіць мядзведзь сярдзіты.
Замірае ўся прырода
У якую пару года?

(Зіма.)

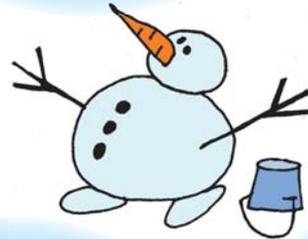
На хвастах ў сарок ўсё чуткі:
«Поўна ў лесе мух бялюткі!»
Іх звяры ўзнялі на смех:
«То ж лятае белы ...»

(Сарок.)

Матэматычныя загадкі

Шароў на ёлцы ўсіх пятнаццаць.
Блакiтных – пяць, чырвоных – пяць.
Чароўна жоўтыя іскрацца
І просяць колькасць іх назваць.

(Трыццаць.)

Вольга ЛАБАЖЭВІЧ,
г. Клецк.

Шэсць купілі мандарынаў
Каця, Віка і Карына.
Падзялілі на траіх.
Колькі ёсць у кожнай з іх?

(Тры.)

На малюнку ў сшытку Вовы
Зайка, ліска, дзве каровы,
Дзве авечкі, рысь і лось,
Дзве казы, два поні ёсць.
Вы драпежнікаў знайдзіце
І старанна палічыце.

(Тры.)

Загадкі пра жывёл

Рыжы агеньчык –
Сонца праменьчык.
Лушчыць арэхі
Не для пацехі.
Шышкі збірае,
Запасы складае.

(Вавёрка.)

Галіна НУПРЭЙЧЫК,
г. Клецк.

Што за шчыры працаўнік
Дрэўца дзюбаю – тык-тык?
Я даведаўся ад дзеда:
Ён знішчае караеда.

(Вясёлы дзюбавік.)

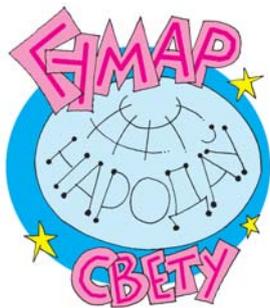
Звер сахаты жыве ў лесе,
Зеляніну любіць есці.
Прыгажун: даўгія ногі,
Як галіны, яго рогі.

(Лось.)

Алена РАЗУМОЎСКАЯ,
г. Салігорск.

Сусветна вядомы амерыканскі пісьменнік Марк Твэн некалі сказаў: «Багацце, у якім не адмоўлена ні аднаму народу на зямлі, – гумар». Можна дадаць, што гэта такое багацце, якое выклікае не зайздрасць, а прыязнасць, якое не раз'ядноўвае, а аб'ядноўвае людзей розных нацый.

Гумар у народаў розны, але ў ім многа і агульнага: ухваляюцца працавітасць, сумленнасць, дабрыня, цэняцца мудрасць і кемліваць і, наадварот, асуджаюцца лянота, хлусліваць і зласліваць, высьмейваюцца дураць і зазнайства... І ў кожнага народа сваё гумарыстычнае багацце.

3 амерыканскага гумару

Размаўляюць сяброўкі.

– Чаму ты не пайшла працаваць у тую фірму?

– Там няма перспектывы – гаспадар ужо жанаты.

* * *

Джон vyrатаваў сябрука з-пад лёду.

– Малайчына! – хваляць яго знаёмыя. – Як ты не пабаяўся?

– Дык ён жа катаўся на маіх каньках!

* * *

Пасля апраўдання на судзе пры разглядзе справы пра рабаўніцтва былы падсудны звяртаецца да адваката:

– Вельмі ўдзячны! Як-небудзь наведваюся да вас...

– Калі ласка, прыходзьце, – адказвае той. – Але толькі ў дзённы час!

3 англійскага гумару

У кантору да бацькі забягае запыханы сын.

– Зайшоў, тата, павітацца з табой...

– Спазнiўся, сыноч, маці ўжо забрала ўсе грошы!

* * *

Гутараць знаёмыя.

– Мая дачка зноў выйшла замуж...

– І што новага даў ёй другі шлюб?

– Зразумела, як страшэнна памылілася, калі кінула першага мужа...

3 башкірскага гумару

Настаўнік пытае ў вучня:

– Раствлумач мне, калі ласка, чаму ты ў чацвёртым класе займаўся на «пяцёркі», а ў пятым пачаў хапаць «двойкі»?

– Бо мой тата ў пятым класе не вучыўся...

* * *

Хворы скардзіцца доктару на сэрца.

– А вы адэкалон выпадкова не пілі? – пытае той.

– П'ю – не дапамагае, – разводзіць рукамі мужчына...

* * *

Муж прыйшоў параіцца да мулы.

– Ці трэба слухаць парады жонкі?

– Не, не трэба!

– Значыць, я правільна зрабіў, што не паслухаў яе і не ўзяў для вас грошай?

Мула ўздыхнуў:

– А вось разумную параду варта было паслухаць!

3 італьянскага гумару

У турме наглядчык гаворыць вязню:

– Там да вас прыйшоў знаёмы, хоча пабачыць!

– Скажыце, што мяне няма, – адмахваецца той.

* * *

Варажбітка кажа:

– Бачу, што вы, сін'ёр, бацька двух сыноў.

– А вось і няпраўда: не двух, а трох! – прырэчыць мужчына.

Жанчына загадкава ўсміхаецца:

– Гэта вы так думаеце...

Сабраў і пераклаў на беларускую мову Міхась СЛІВА, г. Рагачоў.

**Інтэрнэт:
жартуе
ўвесь
свет!**

Пінгвіны разумнейшыя за людзей. Вы бачылі, каб пінгвін марнаваў пяць гадоў на вышэйшую адукацыю і потым працаваў не па спецыяльнасці?

Наступны этап талерантнасці: трэба забараніць разумным думаць, каб не абражаць пачуцці тупых.

Сёння дзеці ў два гады могуць разблакіраваць тэлефон, планшэт. Выйсці ў інтэрнэт і адправіць паведамленні. Што рабіў я ў два гады? Я еў пясок!

Еду ў маршрутцы. Тры чалавекі чытаюць з айпадаў, два – з айфонаў, пяць – са смартфонаў, чатыры – з рыдараў. І толькі адна дзяўчына чытае папяровую кнігу. Як піць даць красуецца.

Усе людзі дзеляцца на:

1. Соў (устаюць і кладуцца позна).
2. Жаваранкаў (устаюць і кладуцца рана).
3. Дзятлаў. Гэта з-за іх совы ўстаюць рана, а жаваранкі кладуцца позна.

Самыя надзейныя перапісчыкі – у непісьменных людзей.

Дыялогі

Білет у адзін канец

– Адала табе я, Хведар, Столькі лепшых зім і лет! Досыць! Да матулі еду – Дай мне грошай на білет.

– Любая, з задавальненнем Даць рублёў на гэта рад.
– Ну, ты дзіўнае стварэнне! А дзе грошы мне назад?

Галоўнае – сон

– Што галоўнае ў дыеце?
– Сон, вядома! Вы паверце: Не заснуў своечасова – Так і вабіць торт мядовы!

Здрада

– Дзе ж ты начавала, дарагая Міла?
– У сяброўкі, Клавы. Раўнаваць абы...
– Не дарую, жонка. Ведаю: зманіла. Усю ноч у Клавы сам я сёння быў!

**Мікола КАМАРОЎСКІ,
г. Орша.**

16+

«Вожык» – грамадска-палітычны, літаратурна-мастацкі часопіс № 1 (1588), 2021 год. Выдаецца з ліпеня 1941 года.

Заснавальнікі:
Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь, рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

Галоўны рэдактар
Юлія Францаўна ЗАРЭЦКАЯ.

Рэдакцыйная калегія:
Сяргей ВОЛКАЎ, Навум ГАЛЬПЯРОВІЧ, Мікола ПІРГЕЛЬ, Юлія ЗАРЭЦКАЯ, Міхась КАВАЛЁЎ, Казімір КАМЕЙША, Алег КАРПОВІЧ, Міхась ПАЗНЯКОЎ, Уладзімір САЛАМАХА, Васіль ТКАЧОЎ, Мікола ШАБОВІЧ.

Рэдакцыя: Аляксандр КАРШАКЕВІЧ (намеснік галоўнага рэдактара, мастацкі аддзел), Алена КЕДА (аддзел фельетонаў і пісьмаў), Вераніка МАНДЗІК (аддзел літаратуры), Кацярына АКУЛІЧ (мастацкі аддзел).

Адрас рэдакцыі
Юрыдычны адрас: Рэспубліка Беларусь, 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10 а.
E-mail: info@zviazda.minsk.by.

Паштовы адрас: Рэспубліка Беларусь, 220034, г. Мінск, вул. Захарова, 19.
E-mail: a-vojik@yandex.by;

Тэлефон галоўнага рэдактара, намесніка галоўнага рэдактара, аддзелаў фельетонаў і пісьмаў, літаратуры, мастацкага – 244-92-37, бухгалтэры – 311-17-16, прыёмнай – 311-17-13 (тэл./факс).

Падпісныя індэксы:
74844 – індывідуальны, 01380 – індывідуальны льготны, 748442 – ведамасны, 01381 – ведамасны льготны.

Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі сродку масавай інфармацыі № 520 ад 10.12.2012, выдадзенае Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Выдавец
Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»
Дырэктар – галоўны рэдактар Аляксандр Мікалаевіч КАРЛЮКЕВІЧ

Камп'ютарная вёрстка: Святлана ТАРГОНСКАЯ
Стыльрэдактар: Марыя ПІЛЕВІЧ

Падпісана да друку 12.01.2021.
Фармат 60 x 84 1/8. Афсетны друк.
Папера афсетная. Ум. друк. арк. 1,86.
Ул.-выд. арк. 2,61. Тыраж 511 экз. Заказ

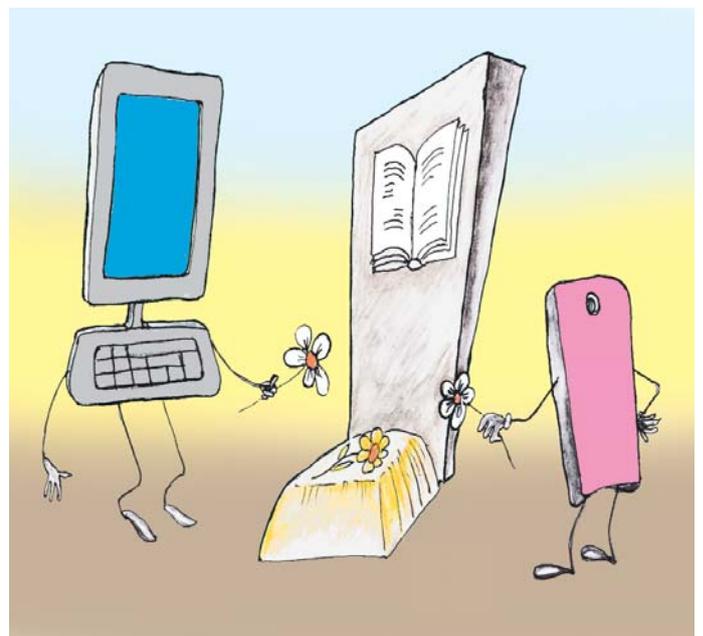
Рэспубліканскае ўнітарнае прадпрыемства «БудМедыяПраект». ЛП № 02330/71 ад 23.01.2014, вул. В. Харужай, 13/61, 220123, Мінск, Рэспубліка Беларусь.

Матэрыялы не рэцэнзуюцца і не вяртаюцца, прымаюцца толькі ў электронным выглядзе. Перадрукоўваючы матэрыял, трэба абавязкова спасылкацца на «Вожык». Аўтары публікацый нясуць адказнасць за падбор і дакладнасць фактаў. Рэдакцыя можа друкаваць матэрыялы, не падзяляючы пазіцыю і думку аўтараў.

© Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь, 2021
© РВУ «Выдавецкі дом «Звязда», 2021

Малюе Вікенцій ПУЗАНКЕВІЧ

Добрае слаўцо лепш, чым піўцо (бел.).

Доброе слово
лучше
мягкого
пирога
(рус.).

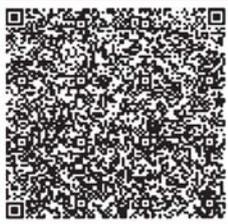
У ласкавай
камандзе
велізарная
сіла (англ.).

З добрым
падыходам
і кот гарчыцу
есць (бел.).

Мёдам больш наловіш мух, чым воцатам (франц.).

Аляксандр КАРШАКЕВІЧ і Дунька ШЫП.

Падпішыся на «Вожык»!

Не выходзячы з дома
праз сэрвіс «Інтэрнэт-
падпіска» на сайце
www.belpost.by!

Ва ўсіх
аддзяленнях
паштовай сувязі
Рэспублікі
Беларусь!

У магазінах
і павільёнах
РУП «Белсаюз-
друк»!

На тэрміналах
РУП «Белпошта»!

Нашы індэксы:

ІНДЫВІДУАЛЬНЫ — 74844,

ІНДЫВІДУАЛЬНЫ ЛЬГОТНЫ

(для жыхароў сельскай мясцовасці:
райцэнтры і населеныя пункты раёнаў) —
01380;

ВЕДАМАСНЫ — 748442,

ВЕДАМАСНЫ ЛЬГОТНЫ

(для ўстановаў Міністэрства культуры,
Міністэрства адукацыі) — 01381.

